

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017

ΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. η΄ 26 - 39)

(Γαλ. α΄ 11-19)

Η αυθεντική κοινωνία

«Ιματισμένον και σωφρονούντα»

Ο άνθρωπος ψάχνει μετά μανίας για να εξασφαλίσει την ελευθερία του, την οποία, πολύ σωστά θεωρεί ως πολύτιμο αγαθό. Δεν είναι όμως λίγες οι περιπτώσεις που δοκιμάζει στο βάθος μεγάλη απογοήτευση. Ο Χριστός είναι ο αληθινός ελευθερωτής του κόσμου. Ο δαιμονισμένος που παρουσιάζει η σημερινή ευαγγελική περικοπή θεραπεύθηκε μόλις συνάντησε τον Κύριο. Τον είδαμε να μεταβάλλεται ριζικά και να γίνεται νέα ύπαρξη. Από γυμνός γίνεται «ιματισμένος» και από αλλοπρόσαλλος «σωφρονών». Ζούσε πριν σε μνήματα και σε έρημους τόπους, μετά όμως επικοινωνεί και μάλιστα με τον πιο αυθεντικό τρόπο με τους συνανθρώπους του. Η επιθετικότητα και η καταστροφική μανία που τον καταλάμβαναν μεταβάλλονται σε ορμή κοινωνικότητας και σχέσης με τους γύρω του.

Η κοινωνικότητα

Η κοινωνικότητα είναι ουσιώδες γνώρισμα της ανθρώπινης φύσης, γεγονός που αναγνώρισε από την αρχή και η φιλοσοφική σκέψη. Η κοινωνικότητα που εκδηλώνει ο άνθρωπος διαφέρει εκείνης των άλλων δημιουργημάτων και κινείται σ' ένα τελειότερο ορίζοντα. Αναπτύσσεται μάλιστα και κατακόρυφα ως θρησκευτικότητα.

Η κοινωνικότητα του ανθρώπου εκδηλώνεται σαφώς με την υπέρβαση της ατομικότητάς του. Αυτή πραγματοποιείται με την ανιδιοτελή αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον. Η αγάπη ξεπερνά τα όρια του ατόμου. Γιατί καθιστά τον άνθρωπο πρόσωπο που σπεύδει να συναντήσει τον άλλο με ανοικτές αγκάλες και με πλήρη αποδοχή.

Ο χριστιανός από μια άλλη θεώρηση είναι κατ' εξοχήν

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

κοινωνικός αλλά και «αντικοινωνικός». Είναι «αντικοινωνικός» γιατί απαρνείται τον κόσμο και τα πράγματα του κόσμου για να δοθεί ολοκληρωτικά στον Θεό. Ταυτόχρονα όμως είναι κοινωνικός γιατί στον Θεό και με τον Θεό βρίσκει την αληθινή αγάπη και κοινωνεί με ολόκληρο τον κόσμο. Όπως ο Χριστός, έτσι και ο πιστός αφήνει τον εαυτό του να γίνει πλησίον για κάθε άνθρωπο. Η πίστη που δεν έχει τις κοινωνικές προεκτάσεις τις οποίες υπαγορεύει η αγάπη είναι πίστη θεωρητική και νεκρή. Ο χριστιανός δεν μπορεί να αισθάνεται ευχαριστημένος όταν κλείνεται στον εαυτό του και αδιαφορεί για τον πλησίον του.

Τελικά, η αληθινή ανθρώπινη κοινωνία αναπτύσσεται στο πρότυπο της Αγίας Τριάδας. Παρά την ασύλληπτη διαφορά μεταξύ Θεού και ανθρώπου, ο Τρισυπόστατος Θεός προβάλλεται στην Εκκλησία ως πρότυπο για ολόκληρη την ανθρωπότητα και για κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Το Τριαδικό πρότυπο βρίσκει την ιδανική εφαρμογή του στη ζωή της Εκκλησίας. Η Εκκλησία, όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, είναι τύπος και εικόνα «του σύμπαντος κόσμου». Αυτό φανερώνει όχι μόνο τη θέση των χριστιανών μέσα στην κοινωνία, αλλά και την αποστολή της Εκκλησίας στον κόσμο.

Η θεραπεία

Η ένταξη του ανθρώπου στην αληθινή κοινωνία που υπόσχεται η Εκκλησία προϋποθέτει την απελευθέρωσή του αλλά και τη γιατρεία του από τις λογής ασθένειες που τον προσβάλλουν. Ο άνθρωπος που αφήνει την ύπαρξή του να είναι συνδεδεμένη με τον Θεό στο πρόσωπο του Χριστού γιατρεύεται από όλες τις «ασθένειες» που τόσο βασανιστικά τον καθηλώνουν στο κρεβάτι της μοναξιάς και της ακοινωνησίας. Αυτό αποτυπώνεται και στην εξωτερική του εμφάνιση, όπως είδαμε στο θαύμα της θεραπείας του δαιμονισμένου.

Η παρουσία της αγάπης του Χριστού έδινε μεγάλη πληρότητα στον εαυτό του ώστε το μόνο που φοβόταν ήταν ο κίνδυνος να περιπέσει στην προηγούμενη κατάστασή του. Ο άνθρωπος που είναι ενωμένος με τον Χριστό αισθάνεται μεγάλη ασφάλεια. Μέσα του κατοικεί ο Χριστός και γι' αυτό γίνεται απόστολος και μάρτυράς του. Όπως συνέβη με το δαιμονισμένο που «απήλθεν κηρύσσων όσα εποίησεν αυτώ ο Ιησούς».

Αγαπητοί αδελφοί, ο άνθρωπος μπορεί και σήμερα να δεχθεί στη ζωή του τον ελευθερωτή Χριστό. Είναι ο μόνος που μπορεί να τον απαλλάξει από κάθε καταλυτική δύναμη του κακού. Είναι εκείνος που σπρώχνει τον άνθρωπο ν' αποστασιοποιηθεί από τις δυνάμεις του κακού και το διασώζει με όλα τα χαρακτηριστικά της κατ' εικόνα Θεού δημιουργίας του. Τον αποκαθιστά στην πιο αυθεντική κοινωνικότητα «ιματισμένον και

σωφρονούντα».

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, γνωρίζω δὲ ὑμῖν, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοῦς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνήλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπήλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἐπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνήλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορήσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε· ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἣτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράζας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλη εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθον εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένη ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὔρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Φωτεινές Τροχιές Ο Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλύτης

Ο άγιος μεγαλομάρτυρας Δημήτριος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και έζησε κατά τους χρόνους του Αυτοκράτορα Διοκλητιανού και του Τετράρχη Γαλερίου Μαξιμιανού (284-305μ.Χ), εποχή κατά την οποία έγινε φοβερός διωγμός κατά των χριστιανών.

Ήταν επιφανέστατο μέλος της κοινωνίας της Θεσσαλονίκης, Δούκας της πόλης και Στρατηγός όλης της Θεσσαλίας. Ο Δημήτριος που κατάγονταν από ευσεβή οικογένεια, δε φοβήθηκε από τα διατάγματα των αυτοκρατόρων και συνέχισε να κηρύττει τον ευαγγελικό λόγο, οδηγώντας στην πίστη πολλούς ειδωλολάτρες. Όταν ο Μαξιμιανός έμαθε για την χριστιανική δράση του, διέταξε να συλληφθεί και να οδηγηθεί μπροστά του.

Ο Δημήτριος δε δίστασε να ομολογήσει τη χριστιανική του πίστη, παρόλο που γνώριζε τα φρικτά βασανιστήρια στα οποία υποβάλλονταν οι χριστιανοί. Αρχικά φυλακίστηκε σε ένα τόπο ακάθατο, σ' ένα παλαιό λουτρό στα υπόγεια του οποίου χύνονταν ακάθαρτα περιττώματα. Στο βρωμερό αυτό τόπο ο άγιος παρέμεινε στερημένος τη συναναστροφή των ανθρώπων, αλλά παρηγορούμενος από το Θεό. Αυτό τον καιρό διεξάγονταν αθλητικοί αγώνες στη Θεσσαλονίκη προς τιμή του αυτοκράτορα, ένας από τους συμμετέχοντες, ανθρωπος του Μαξιμιανού, που ονομάζονταν Λυαίος, κόμπαζε πως ήταν ανίκητος και παράλληλα χλέβαζε τους χριστιανούς καλώντας τους να αναμετρηθούν μαζί του. Ένας νεαρός στρατιώτης και κρυφός μαθητής του Δημητρίου, που ονομάζονταν Νέστωρας επισκέφθηκε το Δημήτριο στη φυλακή και του ζήτησε να προσευχηθεί για να τον βοηθήσει ο Κύριος μας να αντιμετωπίσει τον Λυαίο. Ο άγιος αφού προσευχήθηκε και του είπε: "Υπαγε και τον Λυαίο θα νικήσεις και υπέρ Χριστού θα μαρτυρήσεις".

Ο Νέστωρας τότε παρουσιάστηκε στο στάδιο και ζήτησε να αναμετρηθεί με τον φοβερό Λυαίο. Μάταια προσπάθησαν να τον μεταπείσουν. Όταν ο Τετράρχης είδε πως δεν τον άκουε τον άφησε να αντιμετωπίσει τον γιγαντώσωμο Λυαίο. Αυτός πλησίασε τον Λυαίο και φωνάζοντας "Ο Θεός του Δημητρίου βοήθει μοι" του κατάφερε ένα φοβερό χτύπημα με το σπαθί στη καρδιά και αυτός αμέσως σωριάστηκε νεκρός.

Ο Μαξιμιανός αφού πληροφορήθηκε τα γεγονότα θεώρησε υπεύθυνο τον Δημήτριο και διέταξε να τους σκοτώσουν και τους δύο αμέσως. Έτσι ο άγιος Νέστωρας αποκεφαλίστηκε έξω από τη λεγόμενη Χρυσή Πύλη. Ο Δημήτριος που βρισκονταν ακόμα στο λουτρό φυλακισμένος μόλις είδε τους στρατιώτες να έρχονται σήκωσε το δεξί του χέρι και οι στρατιώτες τον λόγγχευσαν στην πλευρά, έτσι έμοιασε στον Κύριο μας, τον γλυκύτατο Ιησού που και αυτός είχε λογγχευθεί στην πλευρά, ύστερα οι στρατιώτες των λόγγχευσαν σε όλο του το σώμα. Έτσι τελειώθηκε ο άγιος Δημήτριος δεχόμενος το μαρτυρικό στεφάνι.

Κάποιοι ευλαβείς χριστιανοί ήρθαν κρυφά και ένταφιασαν το σώμα του αγίου στον ίδιο τον τόπο του μαρτυρίου, στο βρωμερό λουτρό που έμμελε πλέον να γίνει ιατρείο ψυχών και σωμάτων. Κάποιος μάλιστα φίλος του αγίου που ονομάζονταν Λούπος και ήταν παρόν την ώρα του μαρτυρίου όταν έφυγαν οι στρατιώτες, πήγε γρήγορα και έβγαλε το δαχτυλίδι και το παναφόρι του αγίου και τα έβαψε στο αίμα του. Με αυτά ενεργούσε πολλά θαύματα: αρρώστους ιάτρεινε, δαιμονισμένους θεράππει. Ο Μαξιμιανός μόλις έμαθε αυτά έστειλε στρατιώτες και τον αποκεφάλισαν σε κάποιον τόπο ονομαζόμενο Τριβουνάλιο.